

Oefenen op echte kinderen

└─ Studenten zien hoe het in de praktijk werkelijk toegaat

REPORTAGE Yrsa krijsste thuis de hele boel bij elkaar als ze onder de douche moest. Waterangst. Hoe leer je studenten om te gaan met probleemkinderen? Het ambulatorium biedt ruimte om te oefenen. En om werkelijk te helpen. Esther Dieterman oogst in het zwembad een liefdesverklaring van Yrsa.

DOOR ANNE CARLIJN KOK

Verscholen achter de GMW-faculteit aan de Grote Kruisstraat ligt het Universitair Ambulatorium. Een onderzoeks- en expertisecentrum op het gebied van orthopedagogiek en onderwijskunde. Maar het is vooral een plek waar studenten voor het eerst écht kennis maken met de praktijk.

Een klas met kinderen komt met het gebouw uit lopen. Lawaaiig rennen ze alle kanten op. Twee docenten proberen ze in bedwang te houden. Na enige correcties vertrekt de stoet weer richting school. Binnen in het ambulatorium ziet secretaresse Margreet Degen-Klabou het lachend aan. "Er komen hier allerlei kinderen. Kinderen met gedrags- of opvoedingsproblemen. Maar ook hele klassen van gewone basisscholen, zoals nu. Studenten leren testjes doen en de kids vinden het fantastisch hier. Vooral het toilet, met al die vrolijke kleuren."

Degen-Klabou is echter, net als het hoofd van het ambulatorium Jelle Drost, vooral trots op de spelkamer en de observatieruimtes. Drost zwaait de deur open. "Dit is de belangrijkste ruimte van het gebouw. Hier komen bijvoorbeeld orthopedagogen van Accare, een instelling voor kinder- en jeugdpsychiatrie, langs om kinderen te observeren en te praten met de ouders. Ze bekijken de zorgvraag van de ouders, zien het gedrag van het kind en zoeken dan uit welke behandeling het beste is." Hij wijst twee grote 'spiegelramen' aan. "Het mooie is dat studenten via deze ramen in de observatieruimtes mee kunnen kijken in de spelkamer, zonder dat de kinderen dat door hebben."

Drost wil met het ambulatorium de praktijk in huis halen. "Dan zien studenten pas echt hoe het er aan toe kan gaan. Anders leren ze dat alleen uit een boek." Drost herinnert zich een jongetje met ADHD. "In het boek staat dan dat ze hyperactief zijn. Maar dit jongetje liep letterlijk tegen de muren op. Studenten zaten met open mond te kijken. Ja, neem daar maar eens een test bij af. Ze konden nu zien hoe professionals dat aanpakken."

Het ambulatorium werkt, naast Accare, ook samen met hulpverleningsinstelling Molendrift en een aantal RENN-4 scholen, waar kinderen met gedrags-, opvoedings-, leer- en omgangsproblemen heen gaan. "We hebben verschillende projecten, zowel binnen als buiten het pand", vertelt Degen-Klabou. "Er komen hier kinderen van gewone basisscholen zodat studenten ze kunnen observeren. Studenten ge-

Foto Reyer Boxem

'Ik durf al onder de douche door te lopen'

"Hallo, ik ben Yrsa, ik ben zeven jaar. ... Mijn hoofd gaat al onder water en ik durf al onder de douche door te lopen." Dat schrijft Yrsa over haar 'zwemlessen' met Esther Dieterman. Esther (26) is student-assistent bij het ambulatorium en volgt een schakelprogramma om de master orthopedagogiek te kunnen doen. Ze ligt elke donderdagmorgen met Yrsa in het zwembad in Bedum. Yrsa heeft enorme angst voor water gehad. Ze durfde niet te douchen, kan niet zwemmen en het zorgde thuis voor allerlei drama's. Yrsa's moeder las in de krant

over het ambulatorium. "En zo kwam ze bij ons terecht", vertelt Esther op weg naar het zwembad. Yrsa wordt door haar moeder afgezet en samen kleden ze zich om. Yrsa kletst ondertussen honderduit en treuzelt met omkleden. "Dat doet ze altijd als ze een beetje gespannen is", legt Esther uit. Ze glimlacht. "Ze weet dat vandaag het doel is om twee keer met het hoofd onder water te gaan en dat is natuurlijk eng."

Esther weet Yrsa al snel op haar gemak te stellen. Ze trekt Yrsa op een vlot door het water. Yrsa klampt zich vast maar giechelt

wel. In korte tijd heeft Esther al veel bereikt. "Ze durft inmiddels met haar hoofd onder water. Dat gaat niet van harte, maar als je bedenkt dat ze een paar weken geleden niet eens durfde te douchen, is dit een enorme stap vooruit." Het doel is dat Yrsa na de zomer op zwemles kan.

Esther wordt op haar beurt begeleid door Jelle Drost, hoofd van het ambulatorium. "Ik krijg van hem feedback op wat ik doe en bereik. Interactie met een kind kun je namelijk niet uit een boekje leren." Esther laat uitdrukkelijk weten dat het geen zwemles

is. "Ik help haar over haar waterangst heen. Eerst door alleen tot haar oor in het water te gaan, daarna de achterkant van haar hoofd. Nu springt ze er al in."

Dat is vandaag tenminste de bedoeling. Yrsa staat een beetje te huiveren op de rand van het bad. Van de kou, maar ook van de zenuwen. Esther moedigt haar aan. "Toe maar, de vorige keer deed je het ook." Yrsa knijpt haar ogen dicht en springt in het water. Als ze boven komt, pakt Esther haar vast en houdt haar boven water. Yrsa opent dan pas haar ogen. "Ik vind je lief, Esther."

ven op de Borgmanschool, hier om de hoek, leeshulp aan gewone kinderen. Maar er is ook een student die een dyslectische jongen van tien jaar helpt met spellen en lezen. We hebben best-buddies projecten,

waarbij een student een maatje is van een verstandelijk beperkt kind en sommige studenten begeleiden kinderen uit probleemgezinnen."

Naast samenwerking met de beroepspraktijk worden er ook aller-

lei cursussen voor studenten aangeboden. Zoals de training voor het afnemen van een WISC-test waarbij de intelligentie en cognitieve vaardigheden van een kind worden getest. "Het is nogal een ingewikkelde

test", vertelt docent Remo Mombarg. "Tijdens je studie komt deze test wel een keer langs, maar dat is niet genoeg om hem in de praktijk toe te kunnen passen. Studenten gebruiken vaak de stage om die

test in de vingers te krijgen. Dat is eigenlijk zonde."

Daarom biedt het ambulatorium de cursus aan zodat de studenten op elkaar en op proefkinderen kunnen oefenen. Mombarg: "Het gaat niet om de uitslag maar om het afnemen van de test." Tijdens de stage kunnen studenten de test dan al zelfstandig toepassen. En dat geeft weer ruimte voor andere ervaringen, die ook belangrijk zijn. Mombarg: "Ik heb wel eens een studente in tranen voor me gehad. Ze moest aan ouders vertellen dat hun kind een slechte score had. Ik geef dan advies hoe ze dat moet doen. Lastig, maar ook dat moeten ze leren."

Drost knikt bij het voorbeeld. "Studenten ervaren zo of het beroep wel echt bij ze past. Soms komen ze tot de conclusie dat ze beter een andere richting kunnen kiezen. Fijn, dat ze dat ontdekken als ze nog iets te kiezen hebben. En voor de instellingen zijn de studenten ook écht extra handen aan het bed. Zeker met de bezuinigingen in de zorg zijn ze hartstikke handig."